

Arrest

nr. 82 984 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 december 2003 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 januari 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 april 2004 dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 8 juli 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Na beroep besliste de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 30 maart 2005 tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd op niet nader te bepalen datum verworpen.

1.5. Verzoeker diende op 3 juli 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Verzoeker diende op 4 oktober 2010 een derde asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 28 november 2011 (RvV 28 november 2011, nr. 70 871).

1.9. Verzoeker diende op 12 januari 2012 een vierde asielaanvraag in.

1.10. Op 31 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.01.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 18.12.2003 een eerste asielaanvraag indiende die op 12.07.2004 van het voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'niet erkend' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 03.07.2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 28.07.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 04.10.2010 een derde asielaanvraag indiende die op 13.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 30.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.01.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij op basis van subsidiaire bescherming erkend zou moeten worden daar hij van een gevaarlijke streek in Afghanistan atkomstig zou zijn. Overwegende dat het CGVS (dd. 13.09.2011, p. 3) stelde dat: "Wat betreft deze aanvraag tot toekenning van de status van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/42 c dient echter gewezen te worden op het artikel 55/4 c van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat men wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Uit het administratieve dossier blijkt dat u op 28.03.2007 door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld werd tot twee jaar gevangenschap (waarvan één jaar met uitstel) wegens uw betrokkenheid bij een poging tot doodslag. De feiten waarvoor u veroordeeld werd dienen beschouwd te worden als een ernstig misdrijf. Bijgevolg dient u uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus. "Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij reeds lange periode in België zou zijn, maar ook geen vergunning zou krijgen op basis van lang verblijf. Overwegende dat de Directie Asiel niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de persoon met wie hij problemen zou hebben, Hazrat Ah, nog steeds aan de macht zou zijn en dat hij nog steeds zijn leven zou riskeren bij terugkeer naar Afghanistan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn vorige asielaanvraag ook vermeld

*zou hebben dat hij vader opgepakt zou zijn geweest door Hazrat Ah. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de vorige asielaanvragen van de betrokkene een negatieve beslissing kregen van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vader sindsdien vermoord zou zijn door Hazrat Ah. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 55/2 en 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet zijn argumenten als volgt uiteen:

"Aangezien de wet van 29/07/1991 bepaalt dat bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat dan ook moet worden vastgesteld dat de beslissing verbroken moet worden daar zij op foutieve motieven berust (R.v.St., 27.11.1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St., 1981, 1722).

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet 15/12/1980 werd foutief toegepast. Voormeld artikel bepaalt:

"(...)"

Dat het asielverhaal van verzoeker geloofwaardig is en wordt ondersteund door bewijsstukken. Dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, wel degelijk in de zin van artikel 51/8 VW, nieuwe elementen naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; Dat verzoeker minstens de subsidiaire bescherming had dienen te verkrijgen daar een terugkeer naar Afghanistan levensgevaarlijk is. Dat uit verschillende recente artikels en mensenrechtenverslagen ook ondubbelzinnig blijkt dat het leven voor verzoeker in zijn thuisland levensgevaarlijk is. Zie o.m.:

"Afghanistan gevaarlijker dan Irak", 25 maart 2008 (MO), "Afghanistan: Internal Politics and Socio Economic Dynamics and Groupings ' UNHCR, 1/03/2003, Humanitarian Consideration With Regard to Return to Afghanistan, UNHCR 30/04/2006, Considerations Relating to Cessation on the Basis of Article 1 C (5) of the 1951 Convention With Regard to Afghan Refugees and Persons Determined in Need of International Protection, UNHCR 29/01/2005 ' "Civilian Casualty Figure: First Seven Months of 2010 (1st January - 31st July) ", Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) 08/08/2010, "Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) 'Ç Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), 2010, "Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) ' Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), 07/07/2009, "Amnesty International Annual Report 2011 — Afghanistan ' Amnesty International, 13/05/2011, "Afghan election candidates in fear of attacks ", Amnesty International , 16/09/2010, "Afghan civilians at risk during NATO offensive against Taliban ' Amnesty International, 17/02/2010, "Afghanistan: 1. Are there recent reports of people working for NGOs or the UN being attacked by the Taliban or other fundamentalist groups in Kabul or elsewhere? 2. Are there any reports of family members of such people being attacked? 3. To what extent are people who work for the Afghan government targeted by the Taliban in Kabul or other places? 4. Are there any reports of the targeting

of close family members of such people? 5. Are there any reports of people in Afghanistan having been targeted for having close relatives in foreign countries? 6. To what extent does the Taliban carry out attacks against civilians in Kabul? 7. To what extent does the Afghan state provide protection against attacks by the Taliban or other fundamentalist groups in Kabul? & What is the current situation vis-à-vis state protection in Kandahar? “, Australia: Refugee Review Tribunal, 07/04/2011.

Dat op grond van het bovenstaande moet worden besloten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Dat met de bestreden beslissing een schending moet worden vastgesteld van de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De elementen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag zijn nieuwe elementen die verzoeker tijdens de behandelingen van zijn eerste asielaanvraag niet naar voren kon brengen;

Uit het voorgaande blijkt ook dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op een verkeerd en gebrekkig motief berust;

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier. Verzoeker heeft het vervolgingsrisico wel degelijk voldoende aannemelijk gemaakt. De problemen van vervolging zijn actueel. De politieke en feitelijke situatie in het land van herkomst is in casu verergerd. De stelling dat verzoeker een ernstig misdrijf zou hebben gepleegd en daarom uitgesloten is van de subsidiaire bescherming kan niet worden gevolgd. De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld betreft een familiale twist die uit de hand liep op 03/02/2004. Verzoeker was op dat moment pas aangekomen in België, zijde het land waar hij zijn toevlucht had genomen. Momenteel loopt er een procedure tot herstel in eer en rechten die naar alle waarschijnlijkheid ook zal worden toegekend daar aan alle voorwaarden is voldaan. Het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld is niet meer actueel want de feiten dateren van bijna 8 jaren geleden. Verzoeker valt niet onder de uitsluitingsgrond van artikel 55/4 of 55/2 Vreemdelingenwet.

De uitsluitingsgrond voor asiel (artikel 55/2 Vw.) is (in overeenstemming met artikel 1F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951) enkel mogelijk in het geval van volgende misdrijven: 1) een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, 2) een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, 3) zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. Enkele de meest erge misdaden worden beoogd met dit artikel. Geen van voormelde situaties is van toepassing op verzoeker.

In het artikel 55/4 Vreemdelingenwet is een gelijkaardige bepaling opgenomen voor de uitsluiting van de toekenning van de subsidiaire bescherming. De misdrijven die worden opgesomd, zijn niet van toepassing. Er is geen sprake van een ernstig misdrijf in de zin van voormeld artikel. Het is duidelijk dat de wetgever niet elk misdrijf heeft willen uitsluiten uit de toepassing van de subsidiaire bescherming, maar enkel de meest ernstige en verwerpelijke misdaden. De uitsluitingsgronden dienen restrictief geïnterpreteerd te worden.

Bovendien werd het misdrijf bijna een decennium geleden gepleegd. Zoveel jaren later, kan de DVZ zich uiteraard niet blijven beroepen op de uitsluiting voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het tijdsverloop sinds de feiten, kan het plegen van een ernstig misdrijf niet langer als verantwoording worden gebruikt voor het nemen van de bestreden beslissing. Ook werden de feiten in België gepleegd, lang geleden, en kan verzoeker niet terug naar zijn land van herkomst zonder aldaar een reëel risico te lopen op ernstige schade. Dat de Belgische overheid zelf verzoeker de mogelijkheid biedt om tot eerherstel te worden toegelaten, (hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden) hetgeen aantoonde dat er heden, zo deze al eerder zou hebben bestaan, geen sprake meer kan zijn van een ernstig

misdrijf dat verzoeker uitsluit van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker benadrukt dat hoewel de toepassing van artikel 55/2 en artikel 55/4 vreemdelingenwet de toekenning van een geprivilegieerd statuut in België, hetzij als vluchtelingenstatus hetzij als subsidiaire beschermingsstatus kan verhinderen, deze uitsluitingsgronden de Belgische overheden niet vrijstellen van de naleving van internationale verplichtingen, inzonderheid deze die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 EVRM (zie EHRM 4 december 2008, Y/Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Verzoeker kan enerzijds niet terugkeren, maar blijft anderzijds niettemin in een precare verblijfssituatie ontbeert van alle rechten. Zo verzoeker al niet wordt teruggestuurd naar een uiterst onveilig gebied, moet worden vastgesteld dat de weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, in casu als een schending moet worden beschouwd op de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoeker

kan niet werken, heeft evenmin recht op een sociale uitkering en kan nergens anders naar toe. Hij bevindt zich in een totale padstelling, niettegenstaande hij zijn straf reeds heeft ondergaan. In de gegevens omstandigheden, is er een schending van voormelde artikelen. Hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De bestreden beslissing is derhalve nietig. In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet had aangebracht zodat zijn vierde asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

3.5. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe documenten neer. Ter gelegenheid van zijn gehoor op 31 januari 2012 verklaarde verzoeker het volgende: *"Ik ben echt moe geworden. Want ik ben sinds een lange periode in België en ik heb al enkele keren een asielaanvraag ingediend. Afghanistan, de streek waar ik vandaan kom is een gevaarlijk gebied. Op basis van verschillende redenen heb ik een kans om erkend te worden, zoals door gesubsidieerde bescherming of omdat ik hier al lang verblijf. Maar ik krijg niets. En als ik geen verblijfsvergunning kan krijgen hier in België verzoek ik graag om mij een bewijs te geven dat ik niet erkend word hier en at ik België moet verlaten en dan wens ik naar Afghanistan gerepatrieerd te worden. Als ik daar dan vermoord word dan zal dat beter zijn dan het leven dat ik nu hier in België moet leiden. De persoon met wie ik problemen heb, H.(...) A.(...), een beruchte commandant, hij is nog steeds aan de macht nu. Jullie kunnen dit opzoeken en terugvinden. Dus ik riskeer nog steeds mijn leven als ik zou terug moeten naar Afghanistan. Bij mijn vorige asielaanvraag heb ik ook vermeld dat mijn vader werd opgepakt door H.(...) A.(...) en recent heb ik vernomen dat mijn vader vermoord werd door hem. Als ik hier écht geen kans krijg om op een goeie manier in België te kunnen leven, dan wil ik terug naar Afghanistan want op deze manier kan ik hier niet leven in België."*

3.6. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de verklaring van verzoeker waarbij hij beweert in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming verwezen naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van "13" september 2011 waarin werd vastgesteld dat verzoeker op grond van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet diende te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot zijn verklaring dat hij in aanmerking zou komen voor een verblijfsvergunning op basis van lang verblijf, wordt in de beslissing gewezen op het feit dat de Directie Asiel niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Naar aanleiding van zijn verklaringen over H. A. met wie hij nog steeds problemen zou hebben, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker zich wederom baseert op zijn initiële vluchtmotieven die een negatieve beslissing kregen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ten slotte wordt overwogen dat verzoeker zijn bewering dat zijn vader door H. A. vermoord zou zijn met geen enkel begin van bewijs kan staven. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over verzoekers behoefte aan internationale bescherming, maar slechts vastgesteld dat hij bij hun vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich er aldus niet over uit of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de vluchtelingen- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet mist bijgevolg juridische grondslag.

3.8. Verzoeker beweert in de eerste plaats dat hij wel degelijk nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, maar hij verheldert niet welke gegevens dit zijn. Bijgevolg ziet de Raad niet in op grond van welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten besluiten dat verzoeker wel degelijk nieuwe gegevens had aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Daarnaast stelt verzoeker dat hij minstens de subsidiaire bescherming had dienen te verkrijgen op grond van het gevaar voor zijn leven in Afghanistan en de verergering van de politieke en feitelijke situatie die verzoeker tracht aan te tonen door te verwijzen naar een hele reeks mensenrechtenrapporten en artikelen van de afgelopen jaren. De Raad wijst erop dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker deze elementen aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris had onderworpen zodat hij ook niet kan volhouden dat de bestreden beslissing met een motiveringsgebrek behept zou zijn omdat hierin op deze elementen niet wordt geantwoord. De Raad stelt vast dat in de beslissing wel degelijk wordt ingegaan op alle elementen die verzoeker heeft opgeworpen tijdens zijn gehoor van 31 januari 2012.

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Specifiek naar aanleiding van verzoekers blote bewering dat hij wél in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, die hij tijdens zijn gehoor naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag heeft geuit, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2011 naar aanleiding van verzoekers derde asielaanvraag (zie punt 1.8) waarbij werd besloten dat hij diende te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. Op die grond kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig tot het besluit komen dat verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoekers middel gestoeld is op de schending van de artikelen 55/2 en 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet, waarbij hij aanvoert dat hij niet onder de uitsluitingsgrond valt omdat het misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld volgens hem niet langer actueel zou zijn of dat het misdrijf dat hij heeft gepleegd niet onder de definities van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet zou vallen, is het gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2011 die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De Raad merkt overigens op dat een dergelijk middel in het kader van onderhavig beroep niet opnieuw kan worden behandeld zonder het gezag van gewijsde te miskennen van 's Raads arrest van 28 november 2011 (RvV 28 november 2011, nr. 70 871), zodat de schending van de artikelen 55/2 en 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd.

3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker stelt dat de weigering om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen een schending uitmaakt van voormelde verdragsartikelen, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, doch geen uitspraak wordt gedaan over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.11. De bescherming die een vreemdeling kan ontnemen aan het recht op leven uit artikel 2 van het EVRM en het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op deze verdragsartikelen (*cf.* RvS 19 december 2003, nr. 126 663). Verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat zijn situatie, waarbij hij niet kan werken, geen recht heeft op sociale uitkering en nergens anders naar toe kan een schending uitmaakt van voormelde verdragsartikelen. Verzoeker laat echter na om met concrete gegevens aan te tonen dat zijn leven in gevaar is als gevolg van de bestreden beslissing en/of dat hij door toedoen van de bestreden beslissing wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er werd geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 55/2 en 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet, voor zover deze *in casu* dienstig werden aangevoerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN